

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Gablonz s.r.o.**, se sídlem Husovo náměstí 468/16, Praha 10, zast. Mgr. Jiří Kokešem, advokátem, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024, č. j. 33440/24/5300-21441-708995, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2025, č. j. 5 Af 15/2024-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Kokeše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období srpen, září a říjen 2021 a uložil jí povinnost uhradit odpovídající penále.

[2] Z daňového spisu vyplývá, že správce daně v rámci daňové kontroly vyzval žalobkyni k předložení účetních dokladů prokazujících přijetí a uskutečnění zdanitelných plnění, a tudíž i splnění podmínek vzniku nároku na odpočet DPH. Žalobkyně uvedla, že z důvodu jednání jejího tehdejšího zaměstnance Ing. J. Ř. již požadované doklady nemá k dispozici. Správce daně provedl svědecký výslech Ing. Ř., z něž vyplynulo, že účetnictví žalobkyně spálil. Ing. Ř. při výslechu rovněž uvedl, že některé dokumenty má stále u sebe, avšak správci daně je ani na výzvu nepředložil, na čemž nic nezměnilo ani uložení pořádkové pokuty. Správce daně následně na základě informací uvedených žalobkyní v kontrolních

hlášeníh sám doplnil dokazování o daňové doklady opatřené od jím oslovených dodavatelů, na jejichž základě žalobkyni část odpočtu DPH uznal. I poté zůstala spornými plnění do částky 10.000 Kč, která žalobkyně v kontrolních hlášeníh uváděla souhrnně bez identifikace obchodního partnera (dodavatele). Žalobkyně k těmto plněním ani přes výzvu nepředložila žádné důkazy ani neidentifikovala své dodavatele, pouze uváděla, že účetnictví nemá k dispozici. Nereagovala ani na návrhy správce daně, aby si potřebné doklady obstarala od svých obchodních partnerů sama. Správce daně tudíž uzavřel, že žalobkyně neprokázala vznik nároku na tuto část uplatněného odpočtu, a proto jí doměřil daň. Proti dodatečným platebním výměřům podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 11. 2024, č. j. 33440/24/5300-21441-708995, zamítl a platební výměry potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu. Namítla, že správní orgány se nezabývaly specifickými okolnostmi případu. Předložení daňových dokladů ke sporným plněním nebylo z její strany objektivně možné, neboť byly zničeny Ing. Ř. Žalobkyně jej opakovaně vyzývala k vydání daňových dokladů, avšak bezúspěšně. Nelze jí klást k tíži jednání třetí osoby, které sama nezavinila. Nárok na odpočet jí tudíž měl být uznán. Správce daně doměřením daně porušil § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, neboť postupoval způsobem, který nebyl přiměřený, a zasáhl tak do práv žalobkyně mírou větší než nezbytnou. Žalobkyně odkázala rovněž na judikaturu týkající se ochrany legitimního očekávání daňových subjektů. Namítla, že doposud bylo její podnikání zcela standardní a že v daňovém řízení poskytla správci daně všechny podklady, u kterých toho byla schopna.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že daňový subjekt nemůže uplatnit nárok na odpočet, pokud k němu nepředloží příslušné daňové doklady. Ty mohou být nahrazeny jinými objektivními důkazy, z nichž je patrné, že daňový subjekt skutečně obdržel zboží či služby pro účely vlastních plnění zatížených DPH a že byla DPH daňovým subjektem skutečně odvedena. Oprávněnost nároku na odpočet je povinen v daňovém řízení prokazovat daňový subjekt. V posuzované věci nemohlo být správci daně zřejmé, kdo byli obchodní partneři žalobkyně u plnění do částky 10.000 Kč, neboť v kontrolních hlášeníh nebyli konkrétně identifikováni. Žalobkyně ani na výzvy správce daně nepředložila žádné důkazy, kterými by fakticky nahradila zničené účetnictví, a nevyvinula ani žádnou aktivitu směrem k identifikaci svých dodavatelů. Neunesla tedy své důkazní břemeno. Skutečnost, že za zničením jejího účetnictví stojí třetí osoba, označil městský soud za irrelevantní. Názor žalobkyně, že by jí měl správce daně za vzniklé důkazní nouze uznat nárok na odpočet, by vedl k absurdním situacím, v nichž by daňové subjekty záměrně ničily své účetnictví, aby jim byl odpočet automaticky uznán. Stejně irrelevantní je dle názoru městského soudu i tvrzení žalobkyně, že její podnikání je bezproblémové, neboť tato skutečnost není předmětem daňového řízení. Žalobkyni poukazovanou judikaturu týkající se legitimního očekávání daňových subjektů nelze na nynější věc vztáhnout, neboť se týká dobré víry daňového subjektu, že není součástí podvodu na DPH, tedy jiné situace. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou porušení § 5 odst. 3 daňového řádu. Dle jeho názoru správce daně postupoval přiměřeně a způsobem, který nezasahuje do práv žalobkyně více, než je nezbytné. Byl to totiž primárně on, kdo vynaložil úsilí k prokázání alespoň části nároku na odpočet. Žalobkyně obdobnou snahu naopak neprojevila, ačkoli jí tížilo důkazní břemeno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení.

[6] V kasační stížnosti uvedla, že doměření DPH bylo v projednávané věci neoprávněné, neboť splnila veškeré povinnosti, které jí vyplývaly ze zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Správce daně porušil daňový řád, neboť na ni přenesl odpovědnost za jednání třetí osoby. V daňovém řízení spolupracovala se správcem daně a učinila vše, co po ní s ohledem na jednání Ing. Ř. bylo možné rozumně požadovat. Doložení účetnictví nebylo možné, neboť bylo Ing. Ř. zničeno. Jelikož takovou situaci stěžovatelka nemohla předpokládat, nevytvořila si jeho zálohu. Selhaly i veškeré její pokusy získat účetnictví od Ing. Ř. zpět. Výzvám správce daně tudíž stěžovatelka nemohla vyhovět, neboť požadovaným účetnictvím nedisponovala a obstarání podpůrných podkladů nebylo v jejích silách.

[7] Stěžovatelka odkázala na § 5 odst. 3 daňového řádu, který dle jejího názoru správce daně porušil. Stěžovatelka je toho názoru, že prokázala oprávněnost nároku na odpočet. Správce daně byl povinen prokázat nesplnění formálních a materiálních podmínek nároku na odpočet, jakož i skutečnost, že stěžovatelka měla nebo mohla vědět o okolnostech vedoucích ke zničení účetnictví. Správce daně namísto toho nezohlednil dobrou víru stěžovatelky a narušil její legitimní očekávání. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na judikaturu NSS týkající se ochrany dobré víry daňového subjektu při postihování podvodů na DPH. Městský soud postupoval při posuzování žaloby nesprávně a nedostatečně zhodnotil všechny uplatněné žalobní námitky.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zmítnutí kasační stížnosti. Kasační argumentace se zčásti míjí s podstatou věci. Jejím pravým účelem je zastrít skutečnost, že stěžovatelka v daňovém řízení neunesla důkazní břemeno. Žalovaný dále shrnul okolnosti daňového řízení a popsal nedostatečnost procesní aktivity stěžovatelky. Skutečnost, že bylo její účetnictví zničeno, nevede k liberaci z povinností, které jí vyplývají ze zákona o DPH. Stran prokázání přijetí a uskutečnění deklarovaných plnění tížilo důkazní břemeno stěžovatelku, nikoliv správce daně. Toho by tížilo pouze v případě, hodlal-li by zpochybnit věrohodnost, průkaznost či úplnost stěžovatelkou předloženého účetnictví. Stěžovatelka však žádné účetnictví nepředložila, a neunesla tak své prvotní důkazní břemeno. Správní orgány stěžovatelce nepřičetly k tíži jednání Ing. Ř. Jeho jednání však v kombinaci s tím, že stěžovatelka neměla k dispozici zálohu účetnictví ani jiné relevantní podklady, zapříčinilo objektivní nemožnost prokázat nárok na odpočet. Ačkoli tedy stěžovatelka neunesla odpovědnost za jednání Ing. Ř., nesla odpovědnost za své jednání, resp. nečinnost, která vedla k neunesení důkazního břemene. Žalovaný poukázal na procesní aktivitu správce daně, přičemž poznamenal, že i stěžovatelka měla možnost předat správcí daně informace o svých zbývajících obchodních partnerech, což neučinila. Neobstojí ani stěžovatelčina argumentace zásadou přiměřenosti daňového řízení a narušením jejího legitimního očekávání. Doměření daně nelze označit za nepřiměřené a překvapivé. Stěžovatelkou poukazovaná judikatura není na nynější věc přílehlavá. Nárok na odpočet nezakládá ani předchozí bezproblémovost podnikání daňového subjektu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

[10] Kasační stížnost však není vzhledem k námitkám v ní obsaženým přípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[11] Kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, čemuž odpovídá i vymezení jejích přípustných důvodů v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je proto nezbytné, aby stěžovatel v kasační stížnosti brojl proti závěrům obsaženým právě v napadeném rozhodnutí krajského soudu, nikoli proti jiným aktům (např. pouze proti správním rozhodnutím), nebo proti procesnímu postupu správního orgánu, k němuž se ve svém rozsudku v intencích žalobních námitek vyjádřil již krajský (městský) soud. Kasační stížnost z těchto důvodů nemůže spočívat jen v opakování žalobních námitek, neboť žaloba směřuje proti správnímu rozhodnutí. Stěžovatel musí předložit konkrétní polemiku se závěry, jimiž krajský soud reagoval na žalobní tvrzení i na obsah napadeného správního rozhodnutí. Z kasační stížnosti tedy musí být zřejmé, které konkrétní závěry krajského soudu považuje stěžovatel za nesprávné, případně které žalobní body soud podle jeho názoru opomenul vypořádat. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou polemiku, opírá se o jiné důvody, než které stanoví § 103 s. ř. s., a je tudíž nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 13. 8. 2024, č. j. 10 Afs 107/2023-38, ze dne 30. 7. 2024, č. j. 4 Azs 360/2023-29, či ze dne 12. 9. 2024, č. j. 6 Azs 96/2024-28).

[12] NSS rovněž zdůrazňuje, že za řádnou polemiku s rozhodnutím krajského soudu nelze považovat pouhý, blíže neodůvodněný nesouhlas s jeho závěry. Pokud stěžovatel nesouhlasí se skutkovým či právním posouzením věci, musí z kasační stížnosti jasně vyplývat, které konkrétní závěry krajského soudu pokládá za vadné či nedostatečné a z jakých důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40). Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, případně zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější (viz usnesení NSS ze dne 30. 6. 2022, č. j. 2 Afs 115/2020-42).

[13] Je rovněž nutné připomenout, že v řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel povinně zastoupen advokátem. Tato povinnost má své věcné opodstatnění, neboť jejím účelem je zajistit odpovídající úroveň kasační argumentace, tedy takovou, která umožní účinně zpochybnit závěry krajského soudu. Za této situace není povinností NSS vyzývat stěžovatele k doplnění kasační stížnosti, která je sice formálně bezvadná, avšak postrádá dostatečnou argumentaci (§ 109 odst. 1 s. ř. s.). Uvedené ustanovení neslouží k tomu, aby soud napomáhal zástupci stěžovatele při formulaci kvalitnějších námitek, nýbrž je určeno pro případy, kdy stěžovatel podá tzv. blanketní kasační stížnost a teprve následně hodlá předložit ucelenou argumentaci (viz usnesení NSS č. j. 10 As 181/2019-63, bod 13).

pokračování

[14] NSS je toho názoru, že kasační stížnost stěžovatelky výše popsané požadavky nesplňuje. Zčásti se jedná o zkopírovaný text žaloby, zčásti o reprodukci žalobních námitek „jinými slovy“. V závěru kasační stížnosti (bod 27) stěžovatelka vyjádřila názor, že městský soud postupoval nesprávně a nedostatečně posoudil její žalobní námítky. Jedná se o jedinou část kasační stížnosti, v níž stěžovatelka vůbec zmínila postup městského soudu či obsah jeho rozsudku. Tyto zmínky o rozsudku městského soudu jsou však natolik obecné, že je za kasační námitku vůbec nelze považovat (k požadavkům na formulaci kasačních námitek viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 As 202/2022-25). Stěžovatelka vůbec neuvedla, v čem byl postup městského soudu nesprávný, jaké konkrétní námítky nedostatečně zhodnotil ani s jakými názory vyjádřenými v jeho rozsudku se neztotožnila. Není úkolem NSS, aby na základě naprosto obecného, univerzálně použitelného tvrzení vyhledával případné konkrétní nedostatky napadeného rozsudku, neboť by tím v rozporu se zásadou rovnosti účastníků přebíral roli stěžovatelčina advokáta.

[15] Kasační námítky ve značné míře kopírují nejen námítky žalobní, ale i námítky, které stěžovatelka uvedla ve svém odvolání. NSS v tomto kontextu podotýká, že správní soudnictví neplní funkci další instance v systému správních orgánů, která by stěžovatelce umožňovala v případě neúspěchu v odvolacím řízení zkusit štěstí s totožnou argumentací nejprve v řízení před krajským soudem a poté i před NSS, přestože se namítaným pochybením již v úplnosti a vyčerpávajícím způsobem zabýval odvolací správní orgán a aniž by žalobní (a posléze kasační) argumentace reflektovala důvody, na nichž je postaveno rozhodnutí správního orgánu (resp. posléze krajského soudu). Taková možnost by byla v rozporu i s principem kasační stížnosti popsaným v bodě 11 tohoto usnesení.

[16] Pro pořádek NSS považuje za vhodné rekapitulovat ve vztahu k obsahu kasační stížnosti jednotlivé žalobní námítky stěžovatelky a jejich vypořádání městským soudem. Stěžovatelka již v žalobě tvrdila, že nesplnění formálních a materiálních podmínek odpočtu DPH prokazuje správce daně, což platí i pro skutečnost, že si byla vědoma jednání Ing. Ř. Městský soud přistoupil k vypořádání těchto výhrad komplexně, přičemž primárně zdůraznil to, že důkazní břemeno stran prokázání podmínek vzniku nároku na odpočet DPH tížilo stěžovatelku. Důvody, pro něž stěžovatelka neměla své účetnictví k dispozici, nejsou pro posouzení věci s ohledem na rozložení důkazního břemene podstatné (viz zejm. body 20 a 22 rozsudku). Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze zopakovala své žalobní námítky, aniž by se k závěru městského soudu jakkoliv adresně vyjádřila (bod 20 kasační stížnosti). Stěžovatelka tak pouze opětovně uvedla, že důkazní břemeno k prokázání samotného nesplnění formálních a materiálních podmínek nároku na odpočet nese správce daně, přičemž neuvedla žádnou argumentaci, proč na její případ nedopadá § 92 odst. 3 daňového řádu, na který poukázal městský soud a z něž zřetelně vyplývá, že důkazní břemeno k prokázání skutečností uvedených v daňovém tvrzení tíží daňový subjekt. Jak přitom zdůraznil městský soud, stěžovatelka toto své prvotní důkazní břemeno neunesla, neboť nepředložila své účetnictví ani jeho část, zejména pak daňové doklady, z nichž uplatňovala nárok na odpočet, ani nenavrhla žádné důkazní prostředky k unesení svého důkazního břemene. Prosté setrvání na názoru přesvědčivě vyvráceném argumentací městského soudu vycházející z jasné právní úpravy a ustálené judikatury k rozložení

důkazního břemene v daňovém řízení nelze považovat za polemiku s důvody rozsudku městského soudu.

[17] Městský soud rovněž reagoval na tvrzení stěžovatelky, že splnila podmínky nároku na odpočet dle § 72 a § 73 zákona o DPH (zejména bod 21 rozsudku, v němž městský soud rozebral, proč správce daně přistoupil k vydání napadených platebních výměrů), jakož i na její poukaz na dosavadní bezproblémovost podnikání (bod 22 rozsudku). Městský soud zdůraznil, že uplatněný nárok na odpočet by bylo možné stěžovatelce přiznat pouze tehdy, pokud by prokázala splnění podmínek plynoucích z uvedených ustanovení zákona o DPH. Připustil, že nárok na odpočet lze prokázat i v situaci, kdy stěžovatelka nedisponuje daňovými doklady, z nichž uplatnila nárok na odpočet. Vysvětlil, že stěžovatelka na podporu svého nároku uvedla jen to, že bez své viny jej nemá čím doložit, což ovšem nelze považovat za prokázání nároku. Zmínil, že v opačném případě by bylo pro daňové subjekty výhodné odkázat na „ztrátu“ účetnictví, což by mělo v souladu s nesprávným názorem stěžovatelky postačovat k přiznání nároku na odpočet. Dosavadní bezproblémový průběh podnikání vůbec nedokládá, že ve vztahu ke konkrétnímu plnění jsou splněny podmínky vzniku nároku na odpočet. Městský soud také popsal, jaké úsilí vynaložil správce daně, aby prokázal alespoň část stěžovatelčina nároku na odpočet, přičemž ve vztahu k převažující části plnění nemohl využít nástroje vyhledávací činnosti, neboť stěžovatelka nebyla s to uvést ani to, kdo jí plnění poskytl (tedy označit dodavatele). Na toto podrobné vypořádání žalobních námitek stěžovatelka v kasační stížnosti reagovala opět toliko zopakováním svých zcela obecných žalobních tvrzení o tom, že splnila podmínky nároku na odpočet.

[18] Jak již NSS uvedl výše, městský soud se ve svém rozsudku dostatečně zabýval důvody, proč nebyla stěžovatelka objektivně schopná předložit své účetnictví. Z jeho rozsudku jasně vyplývá závěr, že tyto důvody nejsou z hlediska daňového řízení relevantní, jakož ani to, zda je za ně stěžovatelka odpovědná, či nikoli. Zcela přezkoumatelně uvedl, že stěžovatelce byl správcem daně dán dostatečný prostor k tomu, aby předložila jiné důkazy o oprávněnosti uplatněného odpočtu, případně vyvinula jinou aktivitu směrem k prokázání vzniku nároku na odpočet. Vyvrátil i obecné tvrzení stěžovatelky, že se správcem daně v daňovém řízení spolupracovala. Rovněž ve svém rozsudku výslovně uvedl, že objektivní neexistence účetnictví nemůže automaticky způsobovat uznání odpočtu na DPH (body 21 až 24 rozsudku). Na to v kasační stížnosti stěžovatelka reagovala pouze šablonovitými tvrzeními, dle nichž nebylo v jejích možnostech předložit originál účetnictví ani jiné důkazy (body 25 a 26), popisem důvodů, proč nemá účetnictví k dispozici, a zopakováním tvrzení, že se správcem daně v daňovém řízení spolupracovala (body 9 až 13, 16, 17 a 18). Všechna tato značně obecná tvrzení byla v téměř shodném znění uvedena již v žalobě. Nadto se zcela mýlí s klíčovým závěrem městského soudu, který byl uveden již v rozhodnutí žalovaného, a to že stěžovatelce byla doměřena daň nikoli proto, že by způsobila ztrátu svého účetnictví, ale proto, že neunesla své důkazní břemeno (resp. že ani neidentifikovala své dodavatele, aby umožnila správci daně využít nástroje vyhledávací činnosti). Tvrzení, že stěžovatelka poskytla správci daně maximální spolupráci (jež ovšem nepostačovala ani k vyhledání důkazních prostředků správcem daně namísto stěžovatelky), nijak nenapadá závěr městského soudu, že neunesla své prvotní důkazní břemeno, které ji dle § 92 odst. 3 daňového řádu tížilo. Opakované vysvětlování, proč své důkazní břemeno neunesla, není s to zpochybnit stěžejní závěr městského soudu, podle nějž důkazní břemeno tížilo stěžovatelku, ta jej neunesla, což je důvodem neuznání nárokovaného odpočtu.

pokračování

[19] Za přípustnou kasační námitku nelze požadovat ani argumentaci rozsudkem NSS č. j. 10 Afs 182/2018-42, v němž se NSS zabýval ochranou dobré víry daňového subjektu zapojeného do podvodu na DPH, ani argumentaci stran přiměřenosti postupu správce daně ve vazbě na § 5 odst. 3 daňového řádu. Městský soud ve svém rozsudku vysvětlil, že závěry rozsudku NSS č. j. 10 Afs 182/2018-42 se na posuzovanou věc neuplatní, neboť důvodem doměření daně není zapojení stěžovatelky do podvodu na DPH (bod 23 rozsudku). Rovněž uvedl, proč postup správce daně nebyl v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu (bod 24 rozsudku). Stěžovatelka ani na tyto závěry městského soudu v kasační stížnosti nijak adresně nereagovala, zcela je pominula a bez jakéhokoliv uzpůsobení svá žalobní tvrzení zopakovala (body 14, 15, 22, 23 a 24).

[20] Jediné dílčí tvrzení, které NSS v žalobě nedohledal, je to, že stěžovatelku nenapadlo pořídit si zálohu účetnictví. NSS uvádí, že toto tvrzení se zcela míjí s nosnými důvody rozsudku městského soudu, který se ostatně o možnosti vytvořit si zálohu účetnictví vůbec nezmiňuje. Jedná se o tvrzení, které toliko rozvíjí stěžovatelčinu žalobní námitku, dle níž nebyla schopna chybějící účetnictví nahradit jinými důkazy. Ta ale byla městským soudem úspěšně vyvrácena (viz výše). Ani toto tvrzení tedy nic nemění na tom, že kasační stížnost je nepřípustná.

[21] NSS pouze na okraj podotýká, že stěžovatelka podřadila důvody své kasační stížnosti nesprávně pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a chybně uvedla, že městský soud žalobu odmítl (bod 4 kasační stížnosti). V posuzované věci městský soud řízení o žalobě nezastavil ani žalobu neodmítl, takže není možné formálně uplatnit kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. NSS z těchto skutečností nedovozuje ve vztahu ke stěžovateli žádné nepříznivé následky, uvádí je pouze pro dokreslení ledabylosti, s jakou její zástupce přistoupil k sepisu kasační stížnosti a jejímž projevem je i absence jediné přípustné kasační námitky, která by reagovala alespoň na jádro odůvodnění rozsudku městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] NSS shrnuje, že v kasační stížnosti nejsou uplatněny žádné přípustné kasační námitky směřující proti napadenému rozsudku. Není tedy dán žádný prostor pro to, aby NSS po věcné stránce napadený rozsudek přezkoumal. Stěžovatelčina kasační stížnost je tudíž podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná a NSS ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

[24] O vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soudní poplatek ve výši 5.000 Kč bude stěžovateli k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Kokeše, advokáta, vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu